

Sygn. akt I PK 182/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa B. J.

przeciwko Urzędowi Miasta w T.

o odszkodowanie w związku z nieuzasadnionym wypowiedzeniem umowy o pracę
oraz o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez
wypowiedzenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 listopada 2020 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego
pełnomocnika strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt IV P (...), Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w T. zasądził od pozwanego Urzędu Miasta w T. na rzecz powódki B. J. kwotę 17.100,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty (punkt 1 sentencji wyroku), oddalił powództwo w pozostałej części (punkt 2 sentencji wyroku), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.940,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 3 sentencji wyroku), nakazał pobrać od pozwanego Urzędu Miasta w T. na rzecz

Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w T. kwotę 855.00 zł tytułem opłaty od pozwu (punkt 4 sentencji wyroku), nadał wyrokowi w punkcie pierwszym co do kwoty 5.700 zł rygor natychmiastowej wykonalności (punkt 5 sentencji wyroku).

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego strona pozwana zaskarżyła apelacją.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2019 r., sygn. V Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.: w pkt 1. zmienił zaskarżony wyrok w punktach „1”, „3”, „4” i „5” w ten sposób, że: a) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.179, 52 zł z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części; b) zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami; c) nakazał pobrać od pozwanego Urzędu Miasta w T. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w T. kwotę 109,00 zł tytułem opłaty od pozwu; w pkt 2. oddalił apelację w pozostałej części.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ocenie autorki skargi „wskazane w niniejszej skardze naruszenia przepisów prawa są ewidentne, i nie budzi wątpliwości, że na gruncie rozpatrywanej sprawy wystąpiły właśnie istotne uchybienia. Wszystkie wymienione okoliczności, wskazują zatem na konieczność stwierdzenia, że skarga jest zasadna. Nieuzasadnione twierdzenia Sądu Okręgowego doprowadziły do sytuacji, w której na skutek uwzględnienia apelacji strony pozwanej doszło do sytuacji, która pozostaje w sprzeczności z obowiązującym stanem prawnym, a w związku z tym powstała konieczność wystąpienia z niniejszą skargą kasacyjną”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1. wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o: 2. oddalenia skargi kasacyjnej w całości; w każdym przypadku o: 3. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm prawem przewidzianych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03,

LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej autorka skargi ograniczyła do prostego sformułowania, że „...wskazane w niniejszej skardze naruszenia przepisów prawa są ewidentne, i nie budzi wątpliwości, że na gruncie rozpatrywanej sprawy wystąpiły właśnie istotne uchybienia...” Twierdzenie to w swojej ogólnikowości nie zostało powiązane z żadnym, konkretnie wskazanym przepisem (przepisami) prawa. Poza tak ogólnikowym stwierdzeniem brakuje odpowiedniego wywodu zawierającego argumentację, którą autorka skargi wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku nie uwzględnia się w ogóle stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii – stanowiska szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P.. Nie jest przy tym wystarczające odwołanie się do uzasadnienia zarzutów sformułowanych w ramach materialnoprawnej podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). Wniosek

o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.